

A nevelő Mester (*paidagógos*)

A görögben *paidagógos* szó gyermekvezetőt jelent és azokat rabszolgákat neveztek így, akik a gyermekeket a szülői házból az iskolába, vagy gimnáziumba, /torna térre, hol meztelenül - *gümnos* – tornáztak/. És ahonnan megint hazavezette a gyermekeket. Később a szó gyermeknevelő, majd általánosságban nevelőt jelentette. Ez utóbbi értelemben használja a Biblia a szót az Újtestamentumban három alkalommal: I.Kor. 4: 15; Gal. 3: 24-25. A *paidagógos* szó használata azért találó, mert viszont bizonyos fajtájú embereket és keresztyéneket kiskorúaknak, /*népioi*/ nevez az Szentírás /Máté. 11: 25; Luk. 10: 21; Róm. 2: 20; I.Kor. 3: 11, 13: 11; Gal. 4: 1-3; Ef. 4: 14; Héb. 5: 13/.

A törvény nem ismerését világban nem szokták elfogadni mentségül legfeljebb enyhítő körülményként számítják be. Isten igazság szolgáltatásában a tudatlanul elkövetett bűnt nem róják fel /Ap.csel. 17: 23-30; I.Tim. 1: 13; Róm. 3: 25-26/, bár a bűn következményeit egy ideig a tudatlannak is viselnie kell /Róm. 5: 14; Gal. 3: 24/ szerint, mielőtt Krisztusban való hitünk felszabadított volna a törvény alatt voltunk mely számunkra olyan volt, mint a gyermekekre a *paidagógos*: iskolába vezetett bennünket, Krisztus iskolájába. Hogy Krisztus csakugyan iskolát nyitott követői számára, azt /Máté. 28: 19-20-ban/, Ő maga mondja: „az alámerítkező emberből tanítvány lesz, ki a keresztség - vagyis a megtérés után, /a kettő az apostoli időben egy volt, a korszak befejezéséig tanul.” /20 v/.

A tanulás eszerint tovább tart a testi halálnál; odaát míg Krisztus vissza nem jön, övéi tovább tanulnak és készülnek nagy feladatokra, melyet Krisztus eljövételétől kezdve fognak teljesíteni. /Jel. 2: 26-27, 20: 4/. Krisztus iskolájába a törvény vezet el minket. Hogyan? Miképpen?

A törvény tehát nem tanító mester, hanem nevelő mester. Amit a törvény tanítana, az még az Istentől távol élő pogányok lelkiismeretébe is be van írva. /Róm. 2: 15, és 26/, legfeljebb arra van szükség, hogy amit a szív álnoksága eltakar szemünk előtt, azt a törvény félremagyarázhatatlanul elénk állítsa; bár az emberi szív, oly csalárd, hogy a törvény szavát is eltudja magyarázni a maga javára. Nem is tudna semmit elérni a törvény, ha Isten Szent Szelleme annak betűjét meg nem elevenítené és sötét fenyegető jóslatként elénk nem állítaná, mint a Bíró szavát, aki egykor rajtunk ítélni fog. Istenhez azonban még így sem vezet el a törvény, csak kétségbe ejt, mert arra jövünk rá, hogy a törvényt megtartani nem tudjuk s így szolgásba dönt /Gal. 4: 21-31/. A hazug ember megnyugtatja magát; de az igazságot kereső rájön arra, hogy a törvény álláspontján elveszett, nincs számára mentség Isten ítélete alá esik. Az ember a törvény útján arra jut el, hogy Megváltóra, Szabadítóra van szüksége. A törvény tehát Krisztushoz vezet,

mint igazi gyermek-vezető *paidagógos* elvezet a Krisztus iskolájába, hol a kegyelem tanít meg arra, életet, reménységet ad. A törvény tehát, megver, büntet bennünket, hogy szívünket összetörje és azt a vágyat felébressze, hogy Krisztus iskolájában, a kegyelem iskolájában az élet egyetlen igazi útját megismerjük.

Krisztus azt mondta magáról, hogy „*Ő az Út az Igazság /valóság/ és az Élet!*” A törvény tehát, sem az életre vivő utat, sem a valóságot, sem az életet nem mutatja meg: ezeket csak Krisztusnál tanulhatjuk meg: a törvény által keressük az üdvösséget. A törvény görög neve: */nomos/*, mást jelent, mint a héber */torá/*, amelyet *nomos*-sal fordít a Septuaginta. Tóra tanítást; de a Tórában nemcsak a parancsolatok vannak, melyeket megtartani nem tudunk, hanem képekben benne van az evangélium, Krisztus is – úgy, hogy a törvény már a Krisztus előtti időben is Krisztushoz vezetett.

„*Csia Lajos - feljavított kézírata.*”